

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

16. června 2021 *

„Kasační opravný prostředek – Článek 181 jednacího řádu Soudního dvora –
Důsledky vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku z Evropské unie pro
členy Soudního dvora Evropské unie – Prohlášení Konference zástupců vlád členských států –
Ukončení mandátu generálního advokáta – Žaloba na neplatnost“

Ve věci C-684/20 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora
Evropské unie, podaný dne 16. prosince 2020,

Eleanor Sharpston, s bydlištěm ve Schoenfels (Lucembursko), zastoupená N. Forwoodem, BL,
J. Robbem, barrister, jakož i J. Flynnem a H. Mercerem, QC,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Rada Evropské unie,

Konference zástupců vlád členských států,

žalované v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot (zpravodaj), předseda senátu, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan
a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout
usnesením s odůvodněním podle článku 181 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

* Jednací jazyk: angličtina.

Usnesení

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Eleanor Sharpston domáhá zrušení usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 6. října 2020, Sharpston v. Rada a Konference zástupců vlád členských států (T-180/20, nezveřejněné, dále jen „napadené usnesení“, EU:T:2020:473), kterým Tribunál odmítl její návrh na částečné zrušení prohlášení Konference zástupců vlád členských států ze dne 29. ledna 2020 o důsledcích vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku z Evropské unie ve vztahu ke generálním advokátům Soudního dvora Evropské unie (dále jen „sporné prohlášení“).

Právní rámec

- 2 Dohoda o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 2020, L 29, s. 7, dále jen „dohoda o vystoupení“), schválená rozhodnutím Rady (EU) 2020/135 ze dne 30. ledna 2020 (Úř. věst. 2020, L 29, s. 1), která vstoupila v platnost dne 1. února 2020, v osmém pododstavci své preambule uvádí:

„Berouce v úvahu, že je v zájmu Unie i Spojeného království stanovit přechodné nebo prováděcí období, během kterého by se – bez ohledu na veškeré důsledky vystoupení Spojeného království z Unie, pokud jde o zapojení Spojeného království v orgánech, institucích a jiných subjektech Unie a zejména skončení mandátů všech členů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie jmenovaných nebo zvolených v souvislosti s členstvím Spojeného království v Unii v den vstupu této dohody v platnost – právo Unie, včetně mezinárodních dohod, mělo uplatňovat na Spojené království a ve Spojeném království a obecně se stejnými účinky na členské státy, aby se předešlo narušení v období, během kterého se bude jednat o dohodě (dohodách) o budoucím vztahu.“

- 3 Článek 19 odst. 2 SEU stanoví, že se Soudní dvůr skládá z jednoho soudce z každého členského státu a jsou mu nápomocní generální advokáti.
- 4 Podle článku 252 SFEU je Soudnímu dvoru nápomocno osm generálních advokátů, přičemž na jeho žádost může Rada Evropské unie jednomyslným rozhodnutím zvýšit počet generálních advokátů.
- 5 Na základě prohlášení k článku 252 Smlouvy o fungování Evropské unie o počtu generálních advokátů Soudního dvora připojeného k závěrečnému aktu mezivládní konference, která přijala Lisabonskou smlouvu, Konference zástupců vlád členských států prohlásila, že pokud Soudní dvůr požádá v souladu s čl. 252 prvním pododstavcem SFEU o zvýšení počtu generálních advokátů o tři, a sice jedenáct namísto osmi, bude mít v takovém případě Polská republika stálého generálního advokáta, stejně jako její již má Spolková republika Německo, Francouzská republika, Italská republika, Španělské království a Spojené království, a nebude se již účastnit systému částečné obměny, přičemž stávající systém částečné obměny se bude týkat pěti generálních advokátů namísto tří.
- 6 Rozhodnutím Rady 2013/336/EU ze dne 25. června 2013 o zvýšení počtu generálních advokátů Soudního dvora Evropské unie (Úř. věst. 2013, L 179, s. 92) byl počet generálních advokátů zvýšen z osmi na jedenáct.

Skutečnosti předcházející sporu

- 7 V průběhu roku 2005 jmenovali zástupci vlád členských států na návrh vlády Spojeného království E. Sharpston k výkonu funkce generální advokátky Soudního dvora na dobu zbývajících částí mandátu jejího předchůdce, a sice do 6. října 2009. V průběhu roku 2009 byla navrhovatelka v návaznosti na nový návrh téže vlády jmenována jako generální advokátka Soudního dvora v rámci nového mandátu v délce šesti let, a to na období od 7. října 2009 do 6. října 2015. Konečně na základě rozhodnutí zástupců vlád členských států (EU, Euratom) 2015/578 ze dne 1. dubna 2015 o jmenování soudců a generálních advokátů Soudního dvora (Úř. věst. 2015, L 96, s. 11) byla navrhovatelka jmenována k výkonu funkce generální advokátky na období od 7. října 2015 do 6. října 2021.
- 8 Dne 29. ledna 2020 přijala Konference zástupců vlád členských států sporné prohlášení, ve kterém připomněla, že jelikož Spojené království zahájilo postup stanovený v článku 50 SEU k vystoupení z Unie, přestávají být Smlouvy pro tento členský stát použitelné dnem vstupu dohody o vystoupení v platnost. Tato Konference rovněž připomněla, že v den vstupu dohody v platnost skončí v důsledku vystoupení mandát všech členů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, kteří byli nominováni, jmenováni nebo zvoleni v souvislosti s členstvím Spojeného království v Unii. Konference uvedla, že z toho vyplývá, že stále místo generálního advokáta, které bylo přiděleno Spojenému království podle prohlášení k článku 252 Smlouvy o fungování Evropské unie o počtu generálních advokátů Soudního dvora připojeného k závěrečnému aktu mezivládní konference, která přijala Lisabonskou smlouvu, bude začleněno do systému částečné obměny členských států pro účely jmenování generálních advokátů. Konference vzala na vědomí, že podle protokolárního pořádku je příštím způsobilým členským státem Řecká republika. Konference se s ohledem na mimořádné okolnosti, za nichž bude učiněno toto jmenování, a aby byla dodržena pravidla o částečné obměně členů Soudního dvora každé tři roky a o stanovení délky jejich mandátů na šest let, jak jsou uvedena v článku 253 SFEU, dohodla, že mandát generálního advokáta navrženého Řeckou republikou na uvolněné místo generálního advokáta skončí ke dni příští částečné obměny členů Soudního dvora, tj. 6. října 2021.

Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

- 9 Žalobou došlou kanceláři Tribunálu dne 7. dubna 2020 se navrhovatelka domáhala částečného zrušení sporného prohlášení.
- 10 Tribunál v napadeném usnesení nejprve v bodě 27 konstatoval, že sporné prohlášení bylo přijato nikoli Radou, nýbrž Konferencí zástupců vlád členských států, a následně v bodě 28 žalobu, která k němu byla podána, odmítl jako nepřijatelnou v rozsahu, v němž směřovala proti Radě.
- 11 Pokud jde o návrhová žádání směřující proti Konferenci zástupců vlád členských států, Tribunál v bodech 29 a 30 napadeného usnesení připomněl, že má na základě článku 263 SFEU pravomoc rozhodovat pouze o žalobách podaných proti aktům orgánů, institucí nebo jiných subjektů Unie a z judikatury Soudního dvora vyplývá, že akty přijaté zástupci vlád členských států, kteří jednají v postavení nikoli členů Rady nebo člena Evropské rady, ale v postavení zástupců své vlády, a vykonávají tak kolektivně pravomoci členských států, nepodléhají přezkumu legality vykonávanému unijním soudem.

- 12 Tribunál v bodech 31 a 32 napadeného usnesení odkázal rovněž na usnesení místopředsedkyně Soudního dvora ze dne 10. září 2020, Zástupci vlád členských států v. Sharpston [C-424/20 P(R), nezveřejněné, EU:C:2020:705], přičemž připomněl, že jednak akt o jmenování soudců a generálních advokátů Soudního dvora je v souladu s čl. 253 odst. 1 SFEU přijat vzájemnou dohodou vlád členských států a jednak žaloba je zjevně nepřijatelná v rozsahu, v němž zní na zrušení rozhodnutí, které vydal nikoli orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie, ale které vydali zástupci vlád členských států, kteří vykonávají pravomoci těchto členských států.
- 13 V bodě 33 napadeného usnesení Tribunál uvedl, že se dne 29. ledna 2020 zástupci vlád 27 z 28 členských států Unie k tomuto datu účastnili schůzky, v rámci níž bylo vydáno sporné prohlášení, a že jej přijali jakožto zástupci vlád členských států Unie, a nikoli jakožto členové Rady. V bodě 34 tohoto usnesení Tribunál dodal, že navzdory tomu, že je v záhlaví sporného prohlášení zmíněna Rada a navzdory tomu, že bylo zveřejněno na internetové stránce Rady, z obsahu tohoto prohlášení vyplývá, že se jedná o prohlášení zástupců vlád členských států Unie učiněné vzájemnou dohodou, a nikoli o akt Rady nebo orgánu či instituce Unie.
- 14 Tribunál z toho v bodě 35 napadeného usnesení vyvodil, že žaloba, která mu byla předložena, musí být odmítnuta jako nepřijatelná.

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání navrhovatelky

- 15 Svým kasačním opravným prostředkem se E. Sharpston domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadené usnesení, nařídil ostatním účastnícím řízení, aby odpověděly na otázku, zda je třeba mít za to, že její mandát skončil podle čl. 50 odst. 3 SEU při vystoupení Spojeného království z Unie dne 31. ledna 2020 o půlnoci, vrátil věc Tribunálu, ledaže by stav řízení umožnil Soudnímu dvoru vydat rozhodnutí, a uložil Radě, jakož i Konferenci zástupců vlád členských států náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 16 Článek 181 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že pokud je kasační opravný prostředek zcela nebo zčásti zjevně nepřijatelný nebo zjevně neopodstatněný, může Soudní dvůr kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta tento kasační opravný prostředek usnesením s odůvodněním úplně nebo částečně odmítnout nebo zamítnout.
- 17 Tento článek je třeba použít v projednávané věci.
- 18 Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka uvádí pět důvodů.

K prvnímu až třetímu a pátému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace navrhovatelky

- 19 V prvním důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka uvádí, že Tribunál porušil článek 263 SFEU, když v bodech 29 a 35 napadeného usnesení rozhodl, že žaloba je nepřijatelná z důvodu, že nesměruje proti aktu přijatému orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie.

- 20 Tvrdí, že nejen ze znění článku 263 SFEU v jeho různých jazykových verzích, ale i z historie vzniku a cíle tohoto článku, jakož i z judikatury Soudního dvora vyplývá, že oblast působnosti uvedeného článku musí být vykládána široce, ať již se jedná jak o akty, kterých se týká, tak o jejich autory.
- 21 Tvrdí, že ačkoli Soudní dvůr vylučuje z oblasti působnosti článku 263 SFEU akty přijaté zástupci vlád členských států mimo unijní právní rámec, nemůže tomu tak být v případě takových aktů, jako je sporné prohlášení, přijatých zástupci vlád členských států jednajícími v rámci pravomocí svěřených, nebo takzvaně svěřených Smlouvami a které mají účinky v unijním právním řádu.
- 22 Tvrdí, že se Tribunál v bodech 30, 32 a 35 napadeného usnesení tedy dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že všechny akty přijaté zástupci vlád členských států v jiném postavení, než je postavení členů Rady nebo Evropské rady, nemohou být předmětem soudního přezkumu podle článku 263 SFEU a že měl uznat svou pravomoc k posouzení legality sporného prohlášení v rozsahu, v němž předčasně ukončilo její mandát generální advokátky.
- 23 V rámci konečných poznámek navrhovatelka dodala, že z bodů 91 až 98 rozsudku ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028), vyplývá, že nemožnost přezkumu politické dohody na základě článku 263 SFEU předpokládá existenci alternativních opravných prostředků proti aktům uplatňujícím tuto dohodu, aby bylo zabráněno tomu, že jednotlivci budou zbavení svého práva na účinnou právní ochranu, zakotveného v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie. Takové alternativní opravné prostředky však v projednávané věci podle navrhovatelky neexistují.
- 24 Ve svém druhém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál pro účely určení své pravomoci nesprávně neprovedl rozlišení mezi rozhodnutím zástupců vlád členských států o jmenování generálního advokáta Soudního dvora a předběžným rozhodnutím o uvolněném místě, které bylo takto obsazeno, přestože se žaloba, která u něj byla podána ve věci T-180/20, jakož i projednávaný kasační opravný prostředek, týkají posledně uvedeného rozhodnutí.
- 25 Tvrdí, že i když zpravidla nevyvstává otázka, zda je místo člena Soudního dvora skutečně uvolněno, nelze vyloučit, že tato otázka v některých případech existuje. V tomto ohledu má za to, že musí být možné, aby unijní soudy přezkoumaly akt členských států, který protiprávně konstatuje, že je takové místo uvolněno.
- 26 Navrhovatelka tvrdí, že musí tedy příslušet pouze unijním soudům, aby se k předmětné problematice vyjádřily, a odkazuje zvláště na článek 19 SEU a na články 4 a 6 statutu Soudního dvora Evropské unie.
- 27 Navrhovatelka dodává, že platnost aktů zástupců vlád členských států stanovených Smlouvou o FEU může být ostatně přinejmenším nepřímou zpochybněna jinými procesními prostředky, než je žaloba na neplatnost, jak připustila Rada jménem Konference zástupců vlád členských států v rámci námítky nepřipustnosti vznesené před Tribunálem, a že je z toho třeba vyvodit, že přímá žaloba proti těmto aktům musí být rovněž možná.
- 28 Tribunál se v důsledku toho dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 30, 32 a 35 napadeného usnesení konstatoval, že žádné akty zástupců vlád členských států nemohou být předmětem žaloby podle článku 263 SFEU.

- 29 Ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 30, 33 a 34 napadeného usnesení nesprávně vyložil zásady vyplývající z rozsudku ze dne 30. června 1993, *Parlament v. Rada a Komise (C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271)*.
- 30 Tvrdí, že z tohoto rozsudku nevyplývá, že všechny akty zástupců vlád členských států jednajících ve vzájemné shodě nepodléhají soudnímu přezkumu v rámci článku 263 SFEU, ale že se Soudní dvůr v uvedeném rozsudku vyjádřil pouze k aktům přijatým zástupci vlád členských států mimo unijní právní řád.
- 31 O otázce, zda unijní soudy mají pravomoc přezkoumat legalitu takového aktu, jako je sporné prohlášení, přijatého zástupci vlád členských států na základě pravomocí svěřených, či takzvané svěřených Smlouvami a který má účinky v unijním právním řádu, tak podle ní nebylo v judikatuře Soudního dvora rozhodnuto a měla by na ní být podána kladná odpověď.
- 32 Tribunál v bodech 30 a 35 napadeného usnesení tedy podle navrhovatelky nesprávně odkázal na rozsudek ze dne 30. června 1993, *Parlament v. Rada a Komise (C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271)*, a zejména na bod 12 tohoto rozsudku, jako podklad pro svou analýzu a měl zmínit přinejmenším jiné pasáže tohoto rozsudku, jako je jeho bod 13, z nichž vyplývá, že akty, které v unijním právním řádu mají právní účinky vůči třetím osobám, musí podléhat přezkumu unijních soudů.
- 33 V pátém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka podpůrně tvrdí, že Tribunál v bodech 27 a 28 napadeného usnesení rovněž neprávem neodpověděl na její argument, podle kterého i když Konference zástupců vlád členských států nemůže být žalovanou stranou v rámci žaloby podané na základě článku 263 SFEU, musí být žalovanou stranou Rada jakožto *alter ego* této Konference nebo jakožto unijní orgán, který je s ní neúže spojen, a to vzhledem k její účasti při přijetí a vyhlášení sporného prohlášení.
- 34 Vychází zvláště z nutnosti přezkoumat případná porušení unijního práva členskými státy, třebaže členské státy nemohou být v takovém řízení žalovanými stranami, a má za to, že i když Rada není autorem napadeného aktu, musí být nicméně možné, aby za něj odpovídala před unijními soudy.
- 35 Tvrdí, že ustanovení Smluv týkající se pravomoci Soudního dvora neuvádějí taxativní výčet žalovaných stran a odkazuje *per analogiam* na články 268 a 340 SFEU.
- 36 Uvádí, že je třeba určit, zda autorem konstatování o uvolněném místě, které předtím zastávala, které je uvedeno ve sporném prohlášení, je Rada, Konference zástupců vlád členských států nebo předseda Soudního dvora Evropské unie, a má za to, že Soudní dvůr je v každém případě jedinou entitou oprávněnou o této otázce rozhodovat.
- 37 Dodává, že Rada prostřednictvím své právní služby hrála aktivní úlohu buď samostatně, nebo společně s Konferencí zástupců vlád členských států, pokud jde o určení předčasného ukončení jejího mandátu, a je tak spoluautorkou vady, kterou je stíženo sporné prohlášení.

Závěry Soudního dvora

- 38 V prvním až třetím a pátém důvodu kasačního opravného prostředku, které je třeba analyzovat společně, navrhovatelka v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když odmítl jako nepřijatelný její návrh na částečné zrušení sporného prohlášení z důvodu, že bylo přijato zástupci vlád členských států jednajícími jako takoví, a nikoli Radou.

- 39 Podle judikatury Soudního dvora ze znění článku 263 SFEU vyplývá, že akty přijaté zástupci vlád členských států, kteří jednají v postavení nikoli členů Rady, ale v postavení zástupců své vlády, a vykonávají tak kolektivně pravomoci členských států, nepodléhají přezkumu legality vykonávanému unijním soudem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 1993, Parlament v. Rada a Komise, C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271, bod 12).
- 40 Relevantním kritériem takto uplatněným Soudním dvorem k vyloučení pravomoci unijních soudů k rozhodování o žalobě u soudu směřující proti takovým aktům je tedy kritérium týkající se jejich autora, nezávisle na jejich závazných právních účincích.
- 41 Argumenty uplatněné navrhovatelkou v rámci jejího prvního a pátého důvodu kasačního opravného prostředku, podle nichž je třeba autory aktů, na které odkazuje článek 263 SFEU, a sice orgány, instituce a jiné subjekty Unie, vykládat široce, aby bylo možné mít za to, že sporné prohlášení bylo přijato orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie ve smyslu tohoto článku, nebo přinejmenším postavit žalobu podanou k Tribunálu na roveň žalobě podané proti rozhodnutí Rady, a to vzhledem k její účasti při přijetí a rozšiřování tohoto prohlášení, proto přijaty být nemohou, protože by to bylo v rozporu s jasným zněním tohoto článku.
- 42 Jeví se jako zjevné, že by takový výklad byl rovněž v rozporu s vůlí autorů Smluv, kterou odráží článek 263 SFEU, jehož oblast působnosti se omezuje pouze na akty unijního práva přijaté orgány, institucemi a jinými subjekty Unie, vyloučit ze soudního přezkumu Soudního dvora takové akty, jejichž přijetí přísluší členským státům, jako jsou rozhodnutí o jmenování členů unijních soudů.
- 43 I když v projednávané věci sporné prohlášení jmenování neobsahuje, nic to nemění na tom, že je s výkonem této pravomoci úzce spjato, jelikož zmiňuje místo uvolněné v důsledku vystoupení Spojeného království z Unie a určuje některé právní důsledky, které v souvislosti s tím bude třeba vyvodit při jmenování na toto místo.
- 44 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka v rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku, z výše uvedeného vyplývá, že je rovněž bezvýznamné, že zástupci vlád členských států jednali v rámci Smluv nebo jiných právních zdrojů, jako je mezinárodní právo.
- 45 Tribunál se tudíž nedopustil žádného pochybení, když v bodě 30 napadeného usnesení připomněl, že z článku 263 SFEU vyplývá, že akty přijaté zástupci vlád členských států, kteří jednají v postavení nikoli členů Rady nebo členů Evropské rady, ale v postavení zástupců své vlády, a vykonávají tak kolektivně pravomoci členských států, nepodléhají přezkumu legality vykonávanému unijním soudem.
- 46 V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že unijní soudy by nicméně měly uznat svou pravomoc k posouzení legality sporného prohlášení z důvodu, že obsahuje rozhodnutí zástupců vlád členských států, v němž bylo konstatováno způsobem *ultra vires* předčasné ukončení jejího mandátu generální advokátky.
- 47 Tuto analýzu však nelze přijmout, jelikož sporné prohlášení každopádně nelze považovat za prohlášení přijaté orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie podle článku 263 SFEU.

- 48 Kromě toho je třeba konstatovat, že na sporné prohlášení nelze nahlížet tak, že obsahuje rozhodnutí s právními účinky nepříznivě zasahující do právního postavení navrhovatelky v rozsahu, v němž v něm bylo rozhodnuto o předčasném ukončení jejího mandátu generální advokátky, jelikož Konference zástupců vlád členských států pouze vzala na vědomí důsledky nezbytně spojené s vystoupením Spojeného království z Unie.
- 49 Vzhledem k tomu, že na základě čl. 50 odst. 3 SEU přestaly být ve Spojeném království Smlouvy použitelné ke dni jeho vystoupení, tedy k 1. únoru 2020, tento stát již od tohoto data není členským státem. Z toho vyplývá, jak uvádí osmý pododstavec preambule dohody o vystoupení, že probíhající mandáty členů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie jmenovaných nebo zvolených v souvislosti s členstvím Spojeného království v Unii k tomuto dni automaticky skončily.
- 50 V důsledku toho nelze Tribunálu vytýkat, že měl za to, že nemá pravomoc k posouzení legality takzvaného rozhodnutí zástupců vlád členských států, ve kterém bylo konstatováno předčasné ukončení mandátu navrhovatelky.
- 51 Z toho vyplývá, že první až třetí a pátý důvod kasačního opravného prostředku musejí být zamítnuty jako zjevně neopodstatněné.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace navrhovatelky

- 52 Ve čtvrtém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 31 a 32 napadeného usnesení přiznal neprávem hodnotu precedentu usnesení místopředsedkyně Soudního dvora ze dne 10. září 2020, Zástupci vlád členských států v. Sharpston [C-424/20 P(R), nezveřejněné, EU:C:2020:705], ačkoli takové usnesení nemohlo předjímat meritum projednávaného sporu.
- 53 Dodává, že Tribunál v bodě 31 napadeného usnesení rovněž neprávem vycházel z uvedeného usnesení, jelikož se týkalo žaloby, jejímž předmětem bylo rozhodnutí o jmenování generálního advokáta Soudního dvora, zatímco její žaloba se týkala rozhodnutí zástupců vlád členských států, ve kterém bylo konstatováno uvolnění takového místa.
- 54 Kromě toho usnesení místopředsedkyně Soudního dvora citované v bodech 31 a 32 napadeného usnesení bylo podle navrhovatelky přijato v rozporu s procesními pravidly Soudního dvora, zejména proto, že navrhovatelka nebyla vyslechnuta, přestože nebyla konstatována žádná naléhavost, ale také proto, že argumenty uplatněné zástupci vlád členských států měly být odmítnuty jako nepřípustné z důvodu, že byly uplatněny poprvé před Soudním dvorem.
- 55 Navrhovatelka konečně tvrdí, že Tribunál tak sám porušil zásadu *audi alteram partem*, když jí neumožnil předložit vyjádření k relevanci bodu 12 rozsudku ze dne 30. června 1993, Parlament v. Rada a Komise (C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271), uvedeného v bodě 30 napadeného usnesení, a usnesení místopředsedkyně Soudního dvora ze dne 10. září 2020, Zástupci vlád členských států v. Sharpston [C-424/20 P(R), nezveřejněné, EU:C:2020:705], uvedeného v bodech 31 a 32 napadeného usnesení. Tribunál tak neodůvodněným způsobem „rozšířil“ a „prodloužil“ nejen právní účinek, ale také procesní vady tohoto usnesení místopředsedkyně Soudního dvora.

Závěry Soudního dvora

- 56 Pokud jde o argumenty týkající se pochybení, kterého se měl Tribunál dopustit v bodech 31 a 32 napadeného usnesení, pokud jde o dosah usnesení místopředsedkyně Soudního dvora ze dne 10. září 2020, Zástupci vlád členských států v. Sharpston [C-424/20 P(R), nezveřejněné, EU:C:2020:705], které navíc nemělo být pro projednávanou věc relevantní, stačí konstatovat, že se Tribunál v žádném případě nedopustil žádného pochybení, když v uvedeném bodě 31 připomněl, že akt týkající se jmenování soudců a generálních advokátů Soudního dvora je v souladu s článkem 253 SFEU přijat vzájemnou dohodou vlád členských států, a když v uvedeném bodě 32 připomněl, že žaloba podaná na základě článku 263 SFEU proti takovému aktu je zjevně nepřípustná v rozsahu, v němž zní na zrušení rozhodnutí, které vydali zástupců vlád členských států, kteří vykonávají pravomoci těchto států. Z toho vyplývá, že takové argumenty jsou zjevně irelevantní.
- 57 Argumenty týkající se procesních porušení, ke kterým údajně došlo při přijetí tohoto usnesení místopředsedkyně Soudního dvora, jsou mimoto zjevně nepřípustné, jelikož toto usnesení není předmětem projednávaného opravného prostředku.
- 58 Tvrzení navrhovatelky týkající se porušení zásady kontradiktornosti Tribunálem musí být tedy rovněž zamítnuta jako zjevně neopodstatněná.
- 59 Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být tedy zčásti odmítnut jako zjevně nepřípustný a zčásti zamítnut jako zjevně neopodstatněný.
- 60 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že vzhledem k tomu, že žádnému z důvodů uplatněných navrhovatelkou na podporu jejího kasačního opravného prostředku nebylo vyhověno, je třeba tento kasační opravný prostředek zčásti odmítnout jako zjevně nepřípustný a zčásti zamítnout jako zjevně neopodstatněný.
- 61 Za těchto podmínek není namístě, aby bylo vyhověno provádění důkazů požadovanému navrhovatelkou.

K nákladům řízení

- 62 Podle článku 137 jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, se v usnesení, jímž se končí řízení, rozhodne o nákladech řízení.
- 63 Vzhledem k tomu, že toto usnesení bylo přijato před doručením kasačního opravného prostředku ostatním účastnicím řízení, a tedy před tím, než jim mohly vzniknout náklady řízení, je třeba rozhodnout, že navrhovatelka ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zčásti odmítá jako zjevně nepřípustný a zčásti zamítá jako zjevně neopodstatněný.**
- 2) Eleanor Sharpston ponese vlastní náklady řízení.**

Podpisy